

Η αποχή των σημερινών χριστιανών από την πολιτική (Γεώργιος Παύλος, Καθηγητής Φυσικής στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο και Δρ Φιλοσοφίας Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτουσία](#)

Η αποχή των σημερινών χριστιανών από την πολιτική, αποτελεί αποτέλεσμα μίας δυτικού τύπου μονοφυσιτικής και μανιχαϊκής χριστιανοσύνης, που συνειδητά ή ασυνείδητα χωρίζει το σώμα από την ψυχή, και τον κόσμο από τον Θεό. Αυτό αποτελεί συνέπεια της αρνήσεως από την Δύση, της θεολογίας των Ακτίστων Ενεργειών και απουσίας της εμπειρίας της Θεώσεως. Ο άνθρωπος που έχει εμπειρία του Θεού, μολονότι ζεί ελεύθερος από την ανάγκη της εξουσίας επί των άλλων ανθρώπων και επί της φύσεως, ταυτοχρόνως αντιλαμβάνεται την σημασία και την ανάγκη ενασχόλησης του με την πολιτική, ως διακονία και ως υπηρεσία προς τους ανθρώπους και προς τον Θεό. Η ορθόδοξη εκκλησιολογία, όπως αυτή εκφράζεται με θαυμαστό τρόπο στην “Μυσταγωγία” του Αγίου Μαξίμου, αντιλαμβάνεται την πολιτεία ως το προαύλιο της Εκκλησίας

και την πολιτική ως επίγειο έκφραση της κοσμικής Θείας Λειτουργίας και συνολικής κίνησης του κτιστού προς το Άκτιστο.

Το Βυζάντιο - Ρωμανία, όπως ισχυρίζεται ο Βυζαντινολόγος Στήβεν Ράνσιμαν, αποτελεί την μόνη υγιή και αληθινή Δημοκρατία μετά την Δημοκρατία των αρχαίων Αθηνών, που σαφώς ήταν μία σκιώδης προτύπωση της ορθόδοξης πολιτειολογίας. Αντίθετα, η κομματική πολιτειολογία αποτελεί προέκταση του δυτικού χριστιανικού μονοφυσιτισμού και του δυτικού ανταγωνιστικού και εγωπαθούς αλαθήτου. Σε βαθύτερη ανάγνωση, η κομματική πολιτειολογία είναι προέκταση της μεσαιωνικής αριστοκρατικής φεουδαρχίας στην οποία ο λαός είναι η απρόσωπη μάζα και κολεκτίβα. Ο δυτικός χριστιανικός μονοφυσιτισμός σαφώς γονιμοποίησε τον πολιτικό μονοφυσιτικό, και αυταρχισμό των απρόσωπων κοινωνιών, σοσιαλιστικών, καπιταλιστικών, φιλελεύθερων, κλπ. Για το λόγο αυτό η δυτική πολιτειολογία, μολονότι προσπάθησε μετά την δυτική Αναγέννηση και τον δυτικό Διαφωτισμό να απεγκλωβιστεί από τον αλάθητο και ιδεοληπτικό παπικό φεουδαρχισμό, κατ' ουσίαν αναπαρήγαγε με νέο τρόπο την ιεραρχική και δυϊστική και δουλοπαρική πολιτειολογία και φαντασίωση. Διότι οι άνθρωποι έχουν κάποια σχετική ελευθερία, μόνο κατά την στιγμή που ψηφίζουν και αποφασίζουν τους νέους και αλάθητους αφέντες των. Είναι δε σχετική η ελευθερία των εκλογών, διότι οι κομματικές ιεραρχίες δεν προέρχονται από τον λαό αλλά επιβάλλονται στο λαό από ανεξέλεγκτα κέντρα και ανελεύθερους και αντιδημοκρατικούς μυστικούς μηχανισμούς, όπως κατήγγειλε ο αείμνηστος πρόεδρος των ΗΠΑ λίγο πριν την δολοφονία του John F. Kennedy.

Έτσι, η αιρετική δυτική εκκλησιολογία, Χριστολογία και Τριαδολογία, σαφώς γέννησαν μία μονοφυσιτική και δυσιστική, άρρωστη, εγωπαθή, αυταρχική, ιεραρχική, μισάνθρωπο και φεουδαρχική πολιτειολογία. Ακόμη και όταν η Δύση περνά στον κομματικό κοινοβουλευτισμό, κατ' ουσίαν διατηρεί τον αντιδημοκρατικό φεουδαρχικό αυταρχισμό και μονοφυσιτισμό, υπό το πρόσχημα του αντιπροσωπευτικού κοινοβουλευτισμού όπου κυριαρχεί επίσης ο κοινοβουλευτικός φεουδαρχισμός και ο αλάθητος κομματικός μονοφυσιτισμός. Για τους λόγους αυτούς σήμερα βιώνουμε το τραγικό αδιέξοδο των συνεχών κρίσεων και συγκρούσεων, που οδηγούν σε κατάρρευση την δημοκρατική Ευρώπη. Στην Ελλάδα δε, ζούμε τις τελικές συνέπειες του μονοφυσιτικού κομματικού και κοινοβουλευτικού φεουδαρχισμού. Από το αδιέξοδο αυτό η ελληνική κοινωνία μπορεί να εξέλθει μόνον αν υπάρξει μία αλλαγή πολιτικής φιλοσοφίας και μία ουσιαστική πολιτική μετάνοια από την κομματική δικτατορία των μειοψηφιών στη δημοκρατική αποκέντρωση και δημοκρατικότητα.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, είναι η ανάγκη μίας ορθόδοξης πολιτειολογίας όπου η πολιτική ζωή δεν πηγάζει και δεν καθορίζεται μέσω των κομματικών ολιγαρχιών από μυστικά κέντρα και μυστικές ομάδες εξουσίας αλλά καθορίζεται από την ουσία του ελληνικού και ορθοδόξου πολιτισμού. Η πρόταση αυτή περιγράφεται

αναλυτικά σε σχετική μελέτη μας με θέμα: “ Πολιτική πολυκεντρική αυτοοργάνωση των Ελλήνων”. Η πρόταση μας αυτή εμπνέεται κατ’ ευθείαν από την αποστολική και συνοδική οργάνωση, λειτουργία και διοίκηση της ορθόδοξης Ανατολικής Εκκλησίας και της ορθόδοξης Εκκλησιολογίας. Βαθύτερα δε, εμπνέεται από την ορθόδοξη Χριστοκεντρική Τριαδολογία των ομοούσιων και καθόλα ίσων μεταξύ των, κατά την Θεότητα Θείων Υποστάσεων. Στο Βυζάντιο, ο Αυτοκράτορας και όλοι οι πολιτικοί άρχοντες, παρόλα την ανθρώπινη αμαρτωλότητα των, ουδέποτε διεκδίκησαν να κυβερνούν το λαό ελαίω Θεού ως εκπρόσωποι του Θεού και υποκαθιστώντας τον Θεό, άφου προηγουμένως έχουν εξορίσει τον Θεό εκτός του κόσμου και των ανθρώπων. Ομοίως, στην ορθόδοξη εκκλησιαστική ιεραρχία, δεν υφίσταται ουδεμία αλάθητη ιεραρχία και φεουδαρχία. Ο Πατριάρχης, ο Επίσκοπος, ο Ιερέας, και όλα τα μέλη της Εκκλησίας, δεν αποτελούν μία εξουσιαστική ιεραρχία που εκπροσωπεί τον Θεό. Όλως αντιθέτως, αποτελούν μία ανατρεπτική ιεραρχία όπου το ανώτερο υπηρετεί το κατώτερο, όπως έδειξε ο ίδιος ο Σωτήρας του Κόσμου, Χριστός, στην επίγειο ζωή και πολιτεία του, πλένοντας τα πόδια των μαθητών του και λέγοντας πως όποιος θέλει να είναι πρώτος ας γίνει τελευταίος. Σήμερα, επείγει ως Έλληνες και ως ορθόδοξοι χριστιανοί, να επεξεργαστούμε μία νέα μορφή πολιτειολογίας και ένα νέο πολιτικό χάρτη, σύμφωνο με την ελληνική οστική και πολιτιστική μας ταυτότητα, αλλά και σύμφωνο με την ορθόδοξη εκκλησιολογία, θεολογία και πίστη μας.